

А моятъ плекникъ!

Донь Рион Томеуъ

Да, мой дъ Томеуъ де Сива.

Ма ето въ моя донь, какво се казва, щомъ
свзрѣ геронто гоникъ...

Донь Карлосъ

Но своя плекникъ

веднага искалъ азъ.

Донь Рион Томеуъ,

покланя се дълбоко
предъ краля, зваща
го за рѣка и го от-
верда предъ последния
портретъ — моя,
който сиури за
врага на скритам-
щето, рѣто е дер-
пани. Дона Соль го
седи неспокойно.
Откаване и мълча-
ние между приатъ-
сивувануитъ.

Портретътъ ми, краю,
благодаря, не вий плекани охте — тукъ,
каро го върдате не стои, да казватъ: "Моя —
достоеенъ мой е синъ на своя родъ прославенъ,
предателъ обаче той, предаде своя гостъ!"

(Радостъ обзема Дона Соль. Приатъ гъ-
ващитъ се раздвигватъ аисони.
Кралятъ, обезпокоенъ, се отдалега
ва гитвно, стои нѣколко мига изъ
тамъ — се разтуперени устни
и се пламнали очи.)

Донь Карлосъ

Вихъ искалъ да срутъ, херцоге, тоа замъкъ,
за да не прѣти той. Донь Рион Томеуъ
Замъто вий кавърно
решили сте да го пламкнете?